

Človek teraz a navždy!

Redakčný výber zo šiestej kapitoly knihy Stuart Olyott „Ježiš je Boh aj človek“ (podtitul: Čo Biblia učí o osobe Krista), vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002. Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva.

Aj keď neviditeľne našim očiam, človek Ježiš Kristus v nebi pokračuje vo svojom veľkňazskom diele. Ale neviditeľným nezostane navždy. Nakoniec Boh pošle „Krista Ježiša, ktorého však musí prijať nebo až do časov napravenia všetkého, o čom hovoril Boh skrze ústa všetkých svojich svätých prorokov od veku“ (Skutky 3:20–21). Potom „sa zjaví Pán Ježiš s neba s anjelmi svojej moci“ (2. Tesalonickým 1:7). „Hľa, prichádza s oblakmi, a uvidí ho každé oko, aj tí, ktorí ho prebodli, a nariekať budú nad ním všetky pokolenia zeme. Áno, amen.“ (Zjavenie 1:7).

Druhý Kristov príchod bude neporovnateľne väčší, čo do slávy, než jeho vstúpenie. Len zopár ľudí videlo vstúpenie, ale celé ľudstvo bude svedkom jeho návratu. V ten deň boli na Olivovom vrchu len dvaja anjeli, ale pri jeho návrate ho bude sprevádzať každý nebeský anjel. Avšak Kristov návrat bude presným opakom jeho vstúpenia. Namiesto toho, aby išiel hore, „sám Pán... zostúpi z neba“ (1. Tesalonickým 4:16). Namiesto toho, aby ho oblak vzal z dohľadu,

„ako vychádza blesk od východu a ukazuje sa až na západ, tak bude aj príchod Syna človeka“ (Matúš 24:27). Jeho príchod bude dokonalým naplnením anjelského prísľubu: „Tento Ježiš, ktorí bol vzatý od vás hore do neba, príde tak, ako ste ho videli ísť do neba“ (Skutky 1:11).

Ten istý Ježiš! Sám Pán! Je jasné, že druhý príchod bude znamenať návrat tej istej osoby, ktorá vstúpila na nebesia pred skoro dvetisíc rokmi. Boh-človek, ktorý zaslúbil: „prídem zase“ a „hľa, prídem skoro!“ (Ján 14:3; Zjavenie 22:7), dodrží svoje slovo. Opustil nás ako človek. Ako človek sedí po Božej pravej ruke. Ako človek sa tento nemenný Kristus znova vráti. Pán Ježiš Kristus, ktorý od nás odišiel, sa viditeľne a v tele vráti na túto zem.

Toto tvrdenie je podčiarknuté tým, že Nová zmluva trvá na tom, že jeho príchod bude fyzický a viditeľný. Keď hovorí o tejto významnej udalosti, spomína „telo jeho slávy“ (Filipským 3:21), jeho „povel“ (1. Tesalonickým 4:16) a pripomína nám, že „ho budeme vidieť tak, ako je“ (1. Jána 3:2). Je to deň, keď sa „zjaví“ (Kolosenským 3:4; Židom 9:28). Kto dokáže vystihnúť, aký „príchod slávy“ (Títus 2:13) to bude, „keď sa zjaví Pán Ježiš“ (2. Tesalonickým 1:7) a „uvidí ho každé oko“ (Zjavenie 1:7)?

Bezprostredne po svojom návrate náš Pán splní zaslúbenie, ktoré dal v Jánovi 5:28–29: „Nedivte sa tomu, lebo príde hodina, v ktorú všetci, ktorí sú v hrobách, počujú jeho hlas, a vyjdú tí, ktorí dobre činili, na vzkriesenie života, ale tí, ktorí zle robili, na vzkriesenie súdu“. Toto dielo vzkriesenia ľudskej rasy predstavuje ďalší dôkaz Kristovho pokračujúceho človečenstva. Nová zmluva zjavuje, že aj keď budeme vzkriesení v tých istých telách, v ktorých sme zomreli, tieto telá budú premenené (1. Korinským 15:51–52; Filipským 3:21). Pretože telá veriacich sú Kristovými údmi a patria mu, ich vzkriesenie bude analogické tomu jeho. Už sme sa zaoberali tým, čo to znamenalo v jeho prípade. On „premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným

telu jeho slávy podľa pôsobenia, ktorým si môže aj podriadiť všetky veci“ (Filipským 3:21). Tieto slová by nedávali zmysel, ak by v momente vzkriesenia náš zmŕtvychvstalý Pán sám nebol naďalej človekom, ktorý má svoje vlastné vzkriesené telo.

Ďalej sa dozvedáme, že následne budú vzkriesení veriaci a tí veriaci, ktorí sú stále nažive v čase Pánovho návratu, „razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria“ (1. Tesalonickým 4:17). Nastane fyzické zhromaždenie ľudí kresťanov k Pánovi. On sám nebude naraz na všetkých miestach a nato, aby sme sa k nemu fyzicky zhromaždili, bude potrebné, aby všetci, ktorí mu patria išli, na to isté miesto. Čo iné to môže znamenať, ak nie to, že stále má ľudskú prirodzenosť a v tejto prirodzenosti môže byť naraz prítomný len na jednom mieste? Náš Pán bude aj naďalej človekom, dokonca aj vo veľký Posledný deň.

Je to človek, ktorý potom, čo nastane vzkriesenie, bude súdiť svet. Zhromaždenie všetkých národov a rozdelenie ľudstva, tak ako keď pastier oddelí svoje ovce od kozlov, uskutoční „Syn človeka“ (Matúš 25:31–32). Bude to presne ten istý muž, ktorého Boh vzkriesil z mŕtvych, „pretože ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého určil nato, a podáva všetkým ľuďom vieru vzkriesiac ho z mŕtvych“ (Skutky 17:31; viď Ján 5:22; Skutky 10:42; 2. Timoteovi 4:1). Táto výsada môcť byť Sudcom patrí Kristovi ako Bohu úplne prirodzene, ale bola mu udelená ako človeku ako odmena za jeho poslušnosť, poslušnosť až po kríž a ako súčasť jeho vyvýšenia (Ján 5:27; Filipským 2:9–10).

Pán Ježiš Kristus nikdy neprestane byť človekom. Keď na seba vzal našu ľudskú prirodzenosť skrze lono panenskej dievčiny Márie, urobil tak navždy. Ak by sa rozhodol odložiť svoje človečenstvo, potom by sa musel vzdať svojho ľudského mena Ježiš a prestal by byť Synom človeka. Na rozdiel od nás, od chvíle svojho vzkriesenia, už viac nie je poddaný prirodzeným

obmedzeniam života na zemi. Ale neprestal vlastniť podstatné vlastnosti človeka. Ak by sme mohli aspoň trošičku poodhaliť oponu a zahľadiť sa do nebeskej dimenzie, museli by sme zavolať spolu s umierajúcim Štefanom: „Hľa, vidím nebesia otvorené a Syna človeka stáť po pravici Božej“ (Skutky 7:56). A takto to bude navždy.